Bergman - Olsson - Film

A I:2

Astrid Bergman

Nu börjar min trötthet taga öfverhand, så att jag bör taga godnatt af min vän.

Hälsa så varmt vår kära kandidat.

Och du själf får i tankarna en stor, varm famn från din vän

Lotten.

Den 3. Ett "god morgon" först innan jag afsänder mitt bref! Gertrud var nyss härinne med den förvånande underrättelsen, att gossen sofvit i natt, så att de mot all förmodan haft det lugnt. Huru länge skall det väl dröja? Det är dock godt, att de nu äro hemma Maria och pastorn. Gertrud hälsar dig mycket. Barnen mina hälsar dig "allra mest" allihop. Din L. S.

Upsala d. 2 april 1880.

Min älskade Astrid!

Nog skulle du banna upp mig litet, om du nu såge, att jag sätter mig så sent som klockan elfva att skrifva till dig; men jag har längtat i kväll att få säga dig, huru jag tänker på eder, och därför måste jag nu också få göra det. Jag är så innerligt ledsen öfver din kära broders klenhet. Men nog skall Gud hjälpa igenom äfven detta. Hans

hjärta brister Honom af förbarmande med de lidande barnen. Så är Han nu också särskildt nära de kära Aldebodasyskonen. Det är, som det står i en gammal tysk psalm: "Hvarje mörker här i världen synes Gud som solens sken. Ej vår blick det genomtränger, Hans har gjort det längesen."

Du kära vän, det är så godt, att vår Gud ser allt och vet hvad som är oss bäst. Den kära "Mamma" skall nog också få erfara detta. Egentligen är jag bra glad, att ännu ingen resa till fjälls blir af, ty det hade nog varit oroligt och svårt för mor i denna kyla. Jag har just i e.m. varit uppe hos henne. Gertrud var hos Eklunds och skulle stanna där i afton, ty det såg nu ut, som om lille Sten skulle få sluta i natt. Det var i afton ett riktigt dödsarbete börjadt. De väntade just hem pastorn och Maria. Det är så godt, att de få vara med om slutet. Och de äro ju nu så pass starka, att det vore orätt, om de skulle beröfvas sin rättighet att vara med vid en sådan sorgens högtidsstund, som rör deras eget barn.

Herren tröste och uppehålle alla dyra vänner!

och till Gertrud.

Gud vare oss alla nåra och låte oss med glädje få mötas!

Din vän
Lotten.

Tallholmen d. 6 aug. 1898.

Kära vän Astrid!

Nu vill jag komma i rätt tid med en innerlig födelsedagshälsning och ett lika varmt välkommen. Jag tror, att jag närmast finner på hvad jag önskar min älskade Astrid i denna lilla vers: "Gud skydde dig, Han, som så huldt förbarmar sig! Sjelf ditt beskärm han vara vill, Och aldrig sluts hans öga till. Han som har stakat ut din stig, Han skydde dig!

Gud skydde dig!
Han vet, hvar faran gömmer sig.
~~Sjelf~~ Om än fördold, han är dig när,
Din tillflykt och din borg han är,
En eldsmur kring din väg och stig,
Han skydde dig!"

Haf sedan ett varmt tack för ditt bref till min födelsedag! Det var en riktig glädje för mig att få det. Vill du också så innerligt tacka din älskade mamma för hennes rader, dyrbara och kära för mitt hjärta. Jag har läst om dem många gånger. När jag häromdagen träffade fröken Robsam vid bryggan, blef jag så glad, ty det var som en helsning från eder.
Och nu möta vi dig om onsdagskvöll vid "Sylfid". Ack, huru vi glädja oss däråt!
Kanske komma Martins med samma båt, men vi få ju behålla dig längre, så att det gör ingenting. Rum ha vi, ty du är som en af oss och bor med oss. Martins stanna blott tors-dag, om de komma.
Jag ville tala om det för att du ej skulle se förvånad ut, om de skulle vara med på samma tåg som du.
Måtte vi få vackert väder! Men du kommer ju i alla händelser?
Ja, då jag nu så snart hoppas få se dig, får du ej längre bref.
Blott de hjärtligaste helsningar till dina kära föräldrar

klart igen. Gud hjälpe alla
stackars bekymrade landtbor.
D. 27 resa vi hem öfver Norr-
telje, om Gud ej lägger hinder
i vägen, men jag förstår,
att det dröjer länge, innan
vännen Astrid kommer
till staden.
Hälsa alla kära omkring
dig varmt.
Du älskade Astrid,
Gud välsigne dig!

Din vän

Lotten.

Marum Arholma
d. 6 aug. 1904.

Älskade Astrid!

För att få ett bref
till dig till din födelsedag måste
jag sända af det i dag —
sådan är vår postgång. Långt
blir det ej heller, ty du vet,
att jag egentligen ej får skrifva.
Tack så varmt för din dyr-
bara födelsedagshälsning!
Nu ha mina dyra vänner
Bergman skämt bort mig,
så att det skulle bli mycket
tomt, om jag finge sakna

edert besök på min årsdag.
Tack, att jag slapp det!!
Och nu min kära kära
vän sänder jag dig en stor
födelsedagsfamn, och så
önskar jag dig, att du under
detta nya år måtte bli på
ett kännbart sätt buren af
"de eviga armar", dessa
kärleksfulla fadersarmar
— starka och trofasta.
Du älskade Astrid, som går
omkring så osjälfviskt och
hjälper och tjänar alla —
jag önskar, att du vore här
i min stora stillhet och
finge hvila ut som jag!
Vet du, jag är allt orolig
att jag skref till mamma,
som har så mycket om sig,
angående den sjuka flickan.
Men jag var så rådlös och
nöden är stor här. Kanske
kunde ni veta något pri=
vat sjukhem, där det ej
vore så rysligt dyrt, helst
som hon väfver, stryker,
städar etc. när hon är
vid sitt snälla lynne.
Dock ber jag, att ni ej lägga
på er saken och fundera,
utan skrif då, att ni intet
veta, så måste de väl för=
söka på Samariterhemmet,
bara vi få dit henne.
Här blef ett jubel nyss, då
regn började falla, men det
blef så litet, och nu är det

behöflig efter en sommars
duktigt arbete. Gustaf har
fått friplats vid Ultuna,
till vår stora glädje. Fred=
rik trifs bra med sitt ar=
bete och på sin plats.

Den 25 resa vi troligen hem
till våra skolor. Visst känner
jag, att krafterna minskas
med åren men är dock så
tacksam att ännu ett år
få ha mitt skolarbete och
så hjälpa mina gossar att
slippa skuldsättning. Jag
är så viss att Gud ger
kraft för hvar dag.

Det få vi ju erfara, du
dyra vän, hvar på sitt
håll. Barnen hälsa dig
mycket, och jag hälsar
din älskade mamma så
innerligt och ger dig själf
stora famnen från
din gamla Lotten

Hästberg Leksand
d. 9 aug. 1911.

Älskade Astrid!

Alltid är du i mitt
hjärta och ofta i mina tan=
kar. Men att du varit det
på ett alldeles särskildt sätt
i dag, det förstår du nog.
Jag har varit hos dig på
många tankebesök i dag
och bedt Gud ur sin rika
nådeskälla utgjuta mycken
välsignelse öfver dig och ditt
nya år. Nog hade jag
ämnat att skrifva till dig i
rätt tid. Men i måndags
hade vi strykning i värmen,

och på e. m. kommo Centerwalls
hit. Och i går var jag inne
i Noret och uträttade ären=
den och sedan hos Hansson=
sons och firade Annas födel=
sedag. Där träffade jag Ester
Alm och fick höra så myc=
ket om mina kära vänner.
Jag vet, att din kära mamma
ej är så klen som i våras,
att ni haft syskonmöte i
Visby och att ni nu varit
ute och fått litet hafsluft
i den stora värmen. Och
nu ämna ni ännu länge
vara kvar vid ert kära
Hddeboda. Gud låte er där
få all den stillhet och hvila
ni nu säkert behöfva efter
den händelserika sommaren!
Jag tackar Gud för vår

stilla afsides vrå här, där jag
och mina flickor och nu
också Robert (sedan d. 15 juli)
haft det så skönt och godt.
Jag fick telegram efter mig
till min sjuka vän, fru Bille,
i Jämtland och måste resa
dit på ett par veckors sjukbe=
sök. Det var nog mycket, som
gjorde det svårt för mig att
resa, men jag är nog glad,
att jag gjorde det och har
sett, att det var fadershanden
som ledde åfven dit. Sedan
har jag varit förkyld och
matt ett par veckor men
är nu kry igen, om också
den stora värmen tröttar
litet. I nästa vecka vänta
vi hit Uno och Gustaf på
några dagars hvila, vål

Lotten Sundelin 1917 [7/8]

om detta – "blott en dag ett ögonblick i sender" och om att vi alla hvila i Guds händer, och då lyftes bördan af. Den egna bördan är ju och så ringa mot den stora gemensamma för oss alla.

Jag hade mycket att skrifva om men tycker mig ej förmå. Stackars Ester Alm! Ulio skref, att hennes hem brunnit. Jag undrar så mycket, om hon förlorade mycket.

Och nu varma födelsedagshälsningar till dig från Robert och Karin och innerlig hälsning till älskade mor från er så tillgifna vän

Lotten.

frivillig hjälp inne på landstormsexpeditionen på Styrsö, och genom honom få vi dagligen höra, hur det låter. Det är dock svårt att få veta något klart. Vi stanna ännu, därför att doktor Hemman i det längsta yrkar på att få behandla Robert på sitt elektriska institut. Hans händer äro något bättre men dock i det närmaste obrukbara ännu. Tre läkare ha haft honom om hand, men doktor H. tycktes först rätt förstå hans sjukdom, en svår nervåkomma – han får ej vänta bli frisk

på ett halfår. Men tre må=
nader ha nu gått, och vi få
ju hoppas, att förbättringen skall
gå litet fortare. Han har tjänst=
ledighet under denna månad
och det är godt för mig också.
Jag måste ju i den oerhörda
värmen resa med honom ut
och in, från och till staden
och följa honom öfverallt,
sköta honom, klåda och ma=
ta honom, skrifva åt honom
etc. Men vi äro tacksamma
att han kunde sköta sin plats
till slutet. Nu äro hans sa=
ker packade och sända till
samariterhemmet, och jag

har fått hvila ut litet. Karin
blef först sjuk af luften men
mår bra nu och är glad
för hvarje dag hon får vara
kvar. I går sade just land=
stormschefen, att Fredrik
var honom till mycket stor
nytta och att han särskildt
nästa vecka ej kunde und=
vara honom. Detta och an=
nat mer gör, att jag stanna=
r och befaller oss i Guds hand
tills Han befaller oss bryta
upp. Det ser nog mörkt ut
på många sätt, när jag ser
framåt på kommande höst,
men så får jag påminnelser

all den trofasthet, du mig bevisat."
Tomt har det ju varit, att Lotta, som lockat oss hit, varit med sin man vid västkusten; men öfver min födelsedag voro de hemma, och nu komma de hem riktigt i dag. Erik är nu alldeles återställd.
Tack, käraste, för allt du gjort för min Fredrik! Att det nu ej gick för honom att få stipendiet var nog rätt. Vi få ta blott en dag i sender, och när han blir färdig att komma till Stockholm, blir nog någon råd, om det nu ock ser litet svart ut för de dyra tiderna. Men väg kan finnas, när vi väl komma dit.
Tänk, Astrid, att din lilla älskade mor snart fyller 80 år! Jag kan ej förstå det. Hon förefaller trots all sin klenhet så mycket yngre. Så stort att ha fått behålla henne så länge – stort äfven för mig. – Nej, nu måste jag gå med detta till posten. Hälsningar så många till dig och mor från Karin, Robert, Fredrik och er Lotten.

Gällaryd d. 6 aug. 1918.

Min älskade Astrid!

Om en liten hälsning skall nå dig på din födelsedag, måste jag redan nu sända den till dig, ty vi ha en långsam postgång och blott fyra gånger i veckan.
Och hvad skall jag säga min kära vän annat, än att jag håller så innerligt af dig och att jag önskar så mycket godt öfver dig och ditt nya år – allt godt, som är förenligt med vår Guds vilja. Ack, om jag vore hos dig i Adelboda och finge krama om dig riktigt hjärtligt! – Och så ett

varmt tack för ditt kära bref till min födelse-dag! Du vet, hur glad jag blir att få höra något från mina dyra vänner.

Ja, Astrid, visst var det litet mörkt i vintras ibland, men ändå ljust i grunden, ty vi fingo erfara sanningen af, att när Guds hand ligger tung på oss, är det därför, att den är tyngd af kärlek och vill ligga hvar längs – välsignande. Allt enskildt blir också så ringa i jämförelse med dessa stora, tunga världsnödens tider.

Vi ha nu också haft en god sommartid. Ett litet trefligt hem i idyllisk trakt och god tillgång på mjölk och smör och möjlighet att få ägg för omkr. 7 kr. tjoget.

Annars är här nog svårt att få något, men det är ett under för mina ögon, hur Gud rikligen och dagligen gifvit oss allt hvad vi behöft. Fredrik ser så kry ut och har blifvit fet, och vi andra äro friska. Visst gör min nerv sig påmint, men det är ju ej att tala om, då jag ändå orkar arbeta och styra med hushållet, som f. n. är sex personer. Men kring min födelsedag voro vi dubbelt några dagar. Alla mina nio barn äro ju här söderut och infunno sig för att fira mor. Alla friska och glada – äfven Gustaf. Åter och åter har jag för mig upprepat Jakobs ord: "Jag är för ringa till all den nåd och